

niedziela

głos z Torunia

NR 12 (900) • J • ROK LV • 18 III 2012 • TORUŃ

W NUMERZE:

Pielgrzymka maturzystów na Jasną Górę

Stałe posługi lektora i akolity

Kto zniszczy świątynię, tego zniszczy Bóg... – spotkanie z Biblią

TEMAT TYGODNIA

Bóg przydał

Jest w człowieku głębokie pragnienie miłości, piękna i prawdy. Dlatego dąży on do dobra, szuka autorytetów, drogowskazów, ludzi, którzy znaleźli sens życia i wygrali je. A był taki ktoś. Człowiek skromny, prosty i ubogi, pracowity, uczciwy i rzetelny, gorliwy, cichy i pokorny. Kochający wierny mąż, dobry ojciec, żywiciel i obrońca rodziny. Ufający Panu i posłuszny Bożym natchnieniom. Szukający Go „we wszystkich rzeczach”. Bóg wybrał go na ziemskiego opiekuna Jezusa. Hebrajskie imię Józef znaczy „Bóg przydał”. Św. Józefa Ewangelisci wymieniają w Piśmie Świętym 14 razy, poświęcono mu 26 wersów. Więcej informacji na jego temat znajduje się w apokryfach. Św. Józef jest patronem Kościoła powszechnego oraz zakonów, diecezji i miast (w Polsce jest szczególnie czczony w sanktuarium św. Józefa w Kaliszu). Ma pod opieką małżonków i rodziny, ojców, sieroty, cieśli, drwali, robotników i wszystkich pracujących. Jest także wzywany w trudnych sytuacjach oraz uważany za patrona dobrej śmierci.

Niech uroczystość św. Józefa, oblubieńca Najświętszej Maryi Panny, przypadająca w poniedziałek, zachwyci nas świętością. Ten przykład może zrodzić pragnienie Boga w sercu człowieka i pobudzić go, by był szlachetny, sumienny i prawego sumienia, by z radością działał i pracował.

W tym tygodniu pamiętajmy w modlitwie o bp. Józefie Szamockim, który w poniedziałek obchodzi imieniny.

Beata Pieczykura

67. ROCZNICA ŚMIERCI BŁ. KS. STEFANA W. FRELICHOWSKIEGO

BLASK CHRYSTUSOWEJ FILOZOFII

KS. JÓZEF NOWAKOWSKI

Komenda Hufca Toruń i Komenda Chorągwi ZHP Województwa Kujawsko-Pomorskiego, Duszpasterstwo Środowisk Harcerskich Diecezji Toruńskiej i Sanktuarium bł. ks. Stefana Wincentego Frelichowskiego w Toruniu od lata 2011 r. planują obchody roku 100-lecia urodzin swego patrona.

Jesienią, po wybraniu i ustanowieniu instytucji patronackich, zawiązano Komitet Obchodów

Roku bł. ks. Stefana W. Frelichowskiego. Organizatorzy: Chorągiew Kujawsko-Pomorska ZHP, Okręg Kujawsko-Pomorski ZHR, Hufiec Toruń ZHP, Hufiec Toruń ZHR, Hufiec Chełmża ZHP, Duszpasterstwo Środowisk Harcerskich Diecezji Toruńskiej oraz Sanktuarium Patrona Polskich Harcerzy, przygotowali program realizacji wydarzeń Roku Patrona Polskiego Harcerstwa bł. ks. phm. Stefana W. Frelichow-

skiego w Kujawsko-Pomorskiem dla spełniania celów takich, jak: promocja regionu poprzez ukazanie jego dziedzictwa kulturowego i postaci historycznych, uczczenie pamięci patrona polskich harcerzy, popularyzacja osoby patrona w środowisku harcerskim i skautowskim, refleksja nad rozwojem duchowym i religijnym harcerza

dokończenie na str. VI-VII

3 marca maturzyści diecezji toruńskiej przeżywali pielgrzymkę na Jasną Górę pod hasłem: „Kościół naszym domem” zorganizowaną przez ks. dr. Artura Szymczyka, diecezjalnego duszpasterza młodzieży

Podczas konferencji ks. Marka Bałwasa

Z ŻYCIA NIE BĘDZIE POPRAWKI

PIELGRZYMKA MATURZYSTÓW NA JASNĄ GÓRĘ

Przygotowania do spotkania w domu Matki odbywały się w parafiach, były nimi także rekolekcje szkolne, a sama pielgrzymka jest inicjatywą duszpasterzy pracujących z młodzieżą w szkołach i wspólnotach parafialnych. W czasie tej podróży duchowej przez ręce Czarnej Madonny młodzi polecali Bogu „intencje osobiste związane z decyzjami żywotnymi, przyszłością, maturą, studiami, budowaniem relacji, a także sprawy rodzinnego domu, nawet cierpienia, przyjaciół, znajomych, co pokazuje, że są zdolni do wielkiej miłości, bo pamiętają nie tylko o swoich sprawach, lecz także o drugim człowieku” – podkreślił ks. Artur. Młodzieży towarzyszyli kapłani, katecheci, wychowawcy i nauczyciele. Wspólnie uczestniczyli w nabożeństwie różańcowym w Kaplicy Cudownego Obrazu, zawierzyli swoje życie Jezusowi przez Maryję, rozważali tajemnicę męki i śmierci Jezusa w czasie Drogi Krzyżowej na wałach.

Centralnym punktem była Msza św. w intencji maturzystów sprawowana przez bp. Józefa Szamockiego w koncelebrze ponad 40 kapłanów. Licznych młodych, ok. 2, 3 tys., powitał o. Mieczysław Polak, podprzeor klasztoru jasnogórskiego. Na wstępie bp Józef Szamocki poinformował, że podczas Mszy św. będzie użyty kielich, który w czasie Eucharystii na Jasnej Górze w 1999 r. wznosił bł. Jan Paweł II. W homilii Biskup Józef powiedział, że spotkanie przed maturą na Jasnej Górze należy do najważniejszych w życiu. „Pielgrzymowanie to tradycja – mówił. – Wpisujecie się w kolejne pokolenia ludzi dorosłych, ale także i młodzieży, i dzieci, którzy od przeszło 600 lat tu przychodzą opowiadać przez Maryję Panu Bogu o tym, co w ich życiu najważniejsze, co chcieliby u siebie zmienić albo co u Boga

wyprosić, aby On sprawił, by ich życie albo życie bliskich stało się lepsze. Jasna Góra świadczy o tym, że naprawdę stąd wychodzili ludzie ubogaceni, wewnętrznie uzdrowieni, dojrzałsi, bo inaczej potrafili patrzeć na życie”. Nawiązując do Ewangelii, Biskup Józef mówił także, że uczeń Chrystusa winien kochać swoich nieprzyjaciół. Chodzi tu o miłość pochodzącą od Boga, która jest trudna i wymagająca, ale

Młodzi dziękują Biskupowi Józefowi

możliwa. Dlatego warto szukać Boga, zawierzyć Mu i przestrzegać przykazań, by w Jego świetle odkryć swoje powołanie.

Na zakończenie Mszy św. Biskup Józef powiedział, że w czasie tej pielgrzymki spotkał na Jasnej Górze kolegę z klasy maturalnej. Ta radosna rozmowa była przyczynkiem do opowieści Księdza Biskupa na temat swojej matury. Wspominał więc, że matematyki za bardzo nie lubił, wołał przedmioty humanistyczne, a jako przedmiot dodatkowy wybrał geografę. „Bałem się matury – mówił – za 3 przecinki źle postawione można było jej nie zdać. Jeżeli zawierzy-

liście Jezusowi całą swoją przyszłość, to pamiętajcie, że człowiek jest w rękach Pana Boga. Wierzcie mi, wszystko lepsze jeszcze przed wami i na to wam błogosławieństwo”. Wspominał także swoją wychowawczynię, która przed maturą w ramach wyciszenia zorganizowała biwak. Wtedy istotne było, by porozmawiać z tymi, z którymi wcześniej nie rozmawialiśmy albo byliśmy skłóceni, i podać sobie ręce. Matura jest datą graniczną. Ważniejsze jest potem, po maturze. Ważne jest, by opuszczać szkołę średnią z radością, miłością i wolnością, będąc dojrzałymi do życiowych wyborów. I do tego zachęcał młodych Ksiądz Biskup.

Oprawę liturgiczną Mszy św. przygotowała młodzież z Państwowej Szkoły Muzycznej w Toruniu, nabożeństwo różańcowe z Brodnicy, Drogi Krzyżowej z Nowego Miasta Lubawskiego.

W programie znalazła się również konferencja ks. Marka Bałwasa, duszpasterza młodzieży. Charyzmatyczny kapłan mówił o miłości Boga i człowieka, która powinna być czysta. Z miłości właśnie będziemy sądzeni, a szatan istnieje i nieustannie kusi. W życiu więc dokonuje się walka między siłami dobra i zła, aby ją wygrać, trzeba nawrócić się i żyć dla Boga. Dlatego zachęcił młodych do skorzystania z sakramentów pokuty i Eucharystii. Podkreślając, że życie jest wielkim darem, za które każdy jest odpowiedzialny, apelował do młodych: „Maturę można poprawić, a życie jest jedno, z życia nie będzie poprawki”.

Pielgrzymkę zakończył Apel Jasnogórski z udziałem bp. Józefa Szamockiego. W tej godzinie młodzi zapewnili, że przybyli tu słuchać Maryi i przez Jej ręce zawierzyć Bogu całą swoją przyszłość.

Beata Pieczykura

ZDJĘCIA: MARIAN SZTAJNER/NIEDZIELA

Atrakcyjne ferie w oratorium

Aktywny wypoczynek, interesujące wycieczki, a nade wszystko mnóstwo atrakcji czekało na podopiecznych toruńskiego oratorium w czasie ferii zimowych. Dzieci i młodzież z Oratorium im. bł. ks. Bronisława Markiewicza po raz kolejny spędziły zimowe ferie w formie półkolonii w Toruniu.

Rozpoczęliśmy 13 lutego. Podopieczni wyjechali na wycieczkę do Inowrocławia. Zwiedzili zakład Cukierniczy INPOL. Widzieli, jak powstaje krówka kujawska według tradycyjnej receptury. Pełni wrażeń kąpali się w nowo wybudowanym parku wodnym. Następnego dnia odwiedzili TOR-TOR, największe toruńskie lodowisko, gdzie wraz z opiekunami jeździli na łyżwach. W środę wyjechali autokarem do Grabowca do ośrodka jeździeckiego „Młyńska Struga”. W stadninie przywitani nas instruktorzy jazdy konnej. Tam doświadczyliśmy staropolskiej gościnności. Dzieci i wychowawcy mogli przejechać się konno. Zwiedzili też stajnię angielską oraz infrastrukturę potrzebną do hodowli i pielęgnacji koni. Potem było ognisko z pieczeniem kiełbasek i grochówką. W czwartek dzieci z dyrektorem ora-

torium ks. Krzysztofem Winiarskim, klerykiem i piątką wychowawców udały się do Centrum Handlowego PLAZA w Toruniu. Tam grały w kręgle, a potem obejrzały film pt. „Alvin i wiewiórki 3”. Następnie wszyscy zostali zaproszeni na obiad. Potem nastąpił marsz do oratorium. Po drodze dzieci podziwiała zimowy Toruń. Tego dnia nie zabrakło pączków.

Na zakończenie dzieci wyjechały do Warszawy. Zwiedziły kompleks budynków sejmowych przy ul. Wiejskiej oraz gmach Telewizji Polskiej na Placu Powstańców Warszawy. Przekonały się, że Sejm to kompleks budynków, który ma swoją historię i ciekawą architekturę. Najpierw zwiedziliśmy gmach Sejmu, po którym oprowadzała nas pani przewodnik. Opowiedziała historię powstawania budynków, a dzieci zobaczyły, gdzie siedzi w czasie obrad Prezydent Polski, gdzie jest miejsce marszałka Sejmu, gdzie siedzą posłowie, jak wygląda laska marszałkowska. Dowiedziały się, w którym miejscu posiedzenie Sejmu otwierał marszałek Józef Piłsudski oraz zatrzymały się przed tablicą upamiętniającą pobyt i wystąpienie bł. Jana Pawła II podczas jego

Zwiedzanie kompleksu budynków sejmowych przy ul. Wiejskiej

pierwszej wizyty w naszym kraju. Zwiedziliśmy salę posiedzeń Senatu. Pani przewodnik przypominała dzieciom, że mamy 100 senatorów i pokazała, gdzie siedzą senatorowie poszczególnych partii politycznych reprezentowanych w Senacie.

Następnie złożyliśmy wizytę w Telewizji Polskiej, w Agencji Produkcji Audycji Informacyjnych. Powitał nas jej dyrektor Jerzy Krzysztof Czerwiecki, który opowiedział o zadaniach telewizji i charakterze powstających tu serwisów informacyjnych. Potem

odał nas w ręce długoletnich pracowników. Dzieci zobaczyły, gdzie powstają „Teleekspres”, „Wiadomości”, „Panorama”, „TVP INFO”. Zrobiły sobie zdjęcie z szefem „Wiadomości” Piotrem Krašką.

Do Torunia wróciliśmy późnym wieczorem. Ferie dobiegły końca, ale już teraz nasi podopieczni dziękują ludziom dobrej woli za pomoc w ich organizacji i marzą o koloniach letnich.

Dr Adam Żurowski

Więcej na www.oratorium.torun.pl

Eucharystia pracowników oświaty

Toruń

1 marca, w związku z odbywającymi się w Toruniu obradami Rady Sekcji Krajowej Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność”, bp Andrzej Suski w katedrze Świętych Janów sprawował Mszę św. w intencji żyjących i zmarłych pracowników oświaty zrzeszonych w „Solidarności”.

Pasterz diecezji toruńskiej wygłosił homilię, w której, nawiązując do modlitwy Chrystusa podczas Ostatniej Wieczerzy, powiedział

m.in.: „Jezus prosi Ojca o to, abyśmy stanowili jedno i abyśmy byli uświęceni w prawdzie (J 17, 17-23). Jakże bardzo te prośby dotyczą was i całego środowiska solidarnościowego ludzi działających na rzecz oświaty i wychowania. Abyśmy stanowili jedno, to znaczy byli solidarni. [Dotyczą] nauczycieli, czyli ludzi, którym została powierzona troska o prawdę”. Biskup Andrzej odwołał się w tym kontekście do początków „Solidarności”, która walkę o chleb

i pracę łączyła z walką o prawdę. Przypominał też, że dążenie do prawdy i mówienie prawdy, jedność słów i czynów, stawanie po stronie prawdy stanowi o autorytecie człowieka, a takim autorytetem był bł. Jan Paweł II – duchowy opiekun „Solidarności”.

Biskup Toruński nawiązał do słów Papieża skierowanych 6 czerwca 1991 r. we Włocławku do nauczycieli i uczniów. „Pragnę ucałować ręce wszystkim moim nauczycielom,

nauczycielkom i moim katechetom, którzy uczyli mnie, kładąc fundamenta pod przyszłość człowieka. Proszę tych moich dawnych profesorów, katechetów nieżyjących, ażeby przyjęli, w wymiarze świętych obcowania, to podziękowanie, które im składa polski papież”. Ksiądz Biskup wyraził w ten sposób także swoje uznanie i szacunek Kościoła dla wszystkich ludzi, którzy służą oświacie i wychowaniu.

Wojciech Wielgoszewski

Biskup Toruński Andrzej Suski
odznaczył ks. dr. Dariusza Żurańskiego,
dyrektora Wydziału Duszpasterskiego
Kurii Diecezjalnej Toruńskiej, redaktora Tygodnika
Katolickiego „Niedziela” – „Głosu z Torunia”
godnością kanonika honorowego Kapituły Katedralnej Toruńskiej.

Życzenia i gratulacje składają
redaktorzy i współpracownicy „Głosu z Torunia”

NOWY KANONIK

12 lutego w bazylice św. Mikołaja Biskupa w Grudziądzu odprawiono Mszę św. w intencji funkcjonariuszy Służby Więziennej i ich rodzin. Eucharystii przewodniczył kapelan Zakładów Karnych w Grudziądzu ks. Wojciech Pyrzewski. Służbę liturgiczną pełnili pracownicy Zakładów Karnych w Grudziądzu. W trakcie uroczystości ks. inf. Tadeusz Nowicki dokonał instalacji ks. Wojciecha do godności kanonika. Nowo mianowanemu Księdzu Kanonikowi gratulacje złożyli m.in. kapłani i kierownictwo obiektów więziennych.

Zenon Zaremba

DBAĆ O DZIEŁA DAWNE

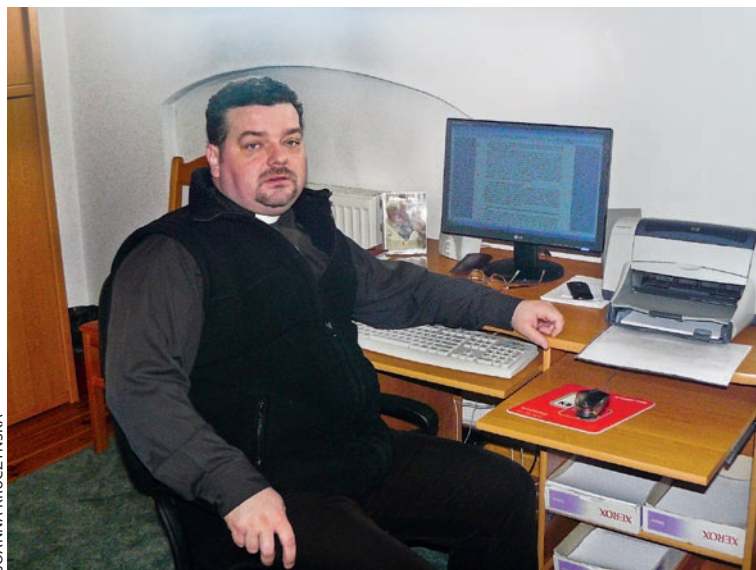
Z ks. Jackiem Kwiatkowskim, członkiem Podkomisji ds. dziedzictwa kulturowego diecezji 1. Synodu Diecezji Toruńskiej, rozmawia Joanna Kruczyńska

JOANNA KRUCZYŃSKA: – Diecezja toruńska może poszczycić się wieloma zabytkami sakralnymi. Czy w kwestii ochrony tego dziedzictwa kulturowego 1. Synod Diecezji Toruńskiej coś postanawia?

KS. JACEK KWIATKOWSKI: – W pracach 1. Synodu Diecezji Toruńskiej w Komisji ds. struktur i instytucji diecezjalnych stworzono Podkomisję ds. dziedzictwa kulturowego diecezji, której przewodniczącym został ks. prał. Stanisław Kardasz – diecezjalny konserwator zabytków. Celem tej podkomisji było opracowanie dla diecezji toruńskiej, tak bogatej w zabytkowe świątynie i ich wyposażenie, właściwej instrukcji, która będzie stanowić swoisty elementarz dobrego postępowania dla wszystkich rządców zabytkowych kościołów i innych zabytków kościelnych, przypominając, że nie są ich właścicielami, a jedynie stróżami i opiekunami. Dzieła dawne, w które bogata jest diecezja toruńska, muszą być chronione w całości, gdyż należą do jej chlubnego dziedzictwa, stanowiąc wymowne świadectwo wiary i talentu minionych pokoleń. W wyniku podjętych prac powstała i została przyjęta przez synod „Instrukcja o postępowaniu w sprawie zabytkowych świątyń i ich wyposażenia”, którą zamieszczono w grupie aneksów do statutów synodalnych.

– Co zatem normuje wspomniana instrukcja?

– Instrukcja przede wszystkim przypomina, że „organem wykonawczym, działającym w imieniu biskupa diecezjalnego, w zakresie opieki i ochrony zabytków kościelnych jest Wydział Konserwacji Zabytków Kościelnych Kurii Diecezjalnej i diecezjalny konserwator zabytków. W swoich pracach kierują się oni opiniami Diecezjalnej Rady Konserwatorskiej, dalej zwa-

Ks. Jacek Kwiatkowski

nej Radą Diecezjalną”. Diecezjalny konserwator zabytków współpracuje z wojewódzkim i miejskim konserwatorem zabytków. Jeśli będzie się pamiętać o konieczności współpracy z wymienionymi organami, wówczas rządcą parafii lub kościoła utrzyma zabytek we właściwym stanie technicznym i estetycznym.

– „Właściwy stan techniczny” w przypadku zabytku nie oznacza wymiany starego na nowe...

– Oczywiście, że nie. Dbałość o dzieło dawne polega na zachowaniu jego autentycznych, zabytkowych elementów, ich naprawie, restauracji i konserwacji, a nie na wymianie. O wartości architektonicznej zabytkowego kościoła decyduje bowiem autentyczna substancja, np. ceglany lub kamienny mur z zachowanym dawnym licem, stary oryginalny tynk, polichromia, dawna posadzka, oryginalne stolarki drzwiowe i okienne, a także konstrukcja (wieżba) dachu oraz jego pokrycie. To stanowi

o tożsamości historycznej kościołów. Instrukcja mówi wyraźnie: „Wprowadzanie zmian we wnętrzu zabytkowych obiektów kościelnych nie może powodować niszczenia zabytków, nawet tych, które nie pełnią już swej pierwotnej funkcji. Dotyczy to także dostosowania wnętrza do wymogów liturgii posoborowej”.

– Istotna jest także dbałość o porządek i estetykę zabytkowego wnętrza...

– O utrzymanie porządku w zabytkowym kościele powinny dbać osoby odpowiednio przygotowane oraz przeszkolone. Dbałość o estetykę to m.in. stosowanie dekoracji okolicznościowych, które harmonizują z wnętrzem, a do takich nie zalicza się papieroplastyki czy styropianu. Należy zachować umiar w dekoracjach kwiatowych i pamiętać, że „do dekoracji ołtarza oraz wnętrza kościoła nie wolno używać sztucznych kwiatów”. Dbałość o zabytkowy kościół dotyczy również jego otoczenia. Ochronie podlegają zatem dawne dzwon-

nice, kapliczki, krzyże, pomniki, nagrobki, grobowce, ogrodzenie oraz zieleń, jak również zabytkowe cmentarze.

– Co instrukcja stanowi w zakresie ochrony i zabezpieczenia zabytków?

– Ochrona oraz zabezpieczenie zabytków to znaczący element dobrego gospodarowania. Budowle historyczne, ich elementy, dzieła sztuki oraz przedmioty wyposażenia powinny być zabezpieczone z wykorzystaniem nowoczesnych systemów ostrzegania o włamaniu i pożarze. Szczególnie dotyczy to ruchomych zabytków sztuki, które najbardziej narażone są na zniszczenie i kradzież. Ważną rzeczą jest, aby rządcą parafii czy kościoła prowadził ewidencję kościelnych budowli zabytkowych i ich zabytkowego wyposażenia. Dla każdego zabytku należy sporządzić oddzielne karty ewidencyjne z fotografiami i opisami – wszystko w trzech egzemplarzach. Jeden egzemplarz karty ewidencyjnej należy przechowywać w parafii, drugi przekazać do Wydziału Konserwacji Zabytków Kościelnych, trzeci do wojewódzkiego konserwatora zabytków. W przypadku kradzieży lub zniszczenia zabytku stanowią one podstawę do dochodzenia.

– Zdarza się, że zabytki są wypożyczone, by zasilić ekspozycje czasowe. Jakie postępowanie w takich przypadkach zaleca wspomniana instrukcja?

– Na terenie diecezji zabytki ruchome w celach ekspozycyjnych można wypożyczać za zgodą Wydziału Konserwacji Zabytków Kościelnych. Poza diecezję natomiast dany zabytek może być wywieziony wyłącznie za zgodą Biskupa Diecezjalnego. Dodatkowo każda czasowa zmiana miejsca zabytkowego obiektu powinna być zgłoszona także wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków. □

900. numer „Głosu z Torunia”

Już 900. raz „Głos z Torunia” gości w domach naszej diecezji. Jubileuszowy numer ukazuje się w przededniu 20. rocznicy powstania diecezji toruńskiej (25 marca 1992 r.) oraz jest okazją do podziękowania Czytelnikom za wierne trwanie przy tygodniku. W ten sposób dają oni wyraz umiłowania Kościoła lokalnego i przyczyniają się do nowej ewangelizacji, na co zwraca uwagę 1. Synod Diecezji Toruńskiej

GRAZIAKO

Zaistnienie edycji toruńskiej było możliwe dzięki uzgodnieniom bp. Andrzeja Suskiego i ks. dr. Ireneusza Skubisia – redaktora naczelnego Tygodnika Katolickiego „Niedziela”. Praca obecnego zespołu jest kontynuacją tych poprzednich i stanowi wypełnienie zadań zakreślonych przez Biskupa Andrzeja w 1994 r., gdy powstał dodatek diecezjalny.

Zadania

Wtedy bowiem w rozmowie z ks. dr. Ireneuszem Skubisiem („Niedziela” dla Torunia”, nr 49/1994) Biskup Toruński mówił, że „Niedziela” – pismo katolickie i w dużej mierze adresowane do świeckich – „staje się ważnym zadaniem animacji ludzi świeckich do aktywnego uczestnictwa w życiu i misji Kościoła”. To oni mają być znakiem dla świata, że wiara daje pełną odpowiedź na problemy i nadzieje pojawiające się w życiu człowieka. To oni mogą być świadkami Chrystusa, gdy „zdolają przezwyciężyć rozdziewki pomiędzy Ewangelią a własnym życiem” i włączają się w działalność wspólnot istniejących w parafiach. „Wyprowadzenie świeckich z bezczynności przez ukazywanie ich zadań w Kościele i w jego misji ewangelizacyjnej” to podstawowy cel pracy redakcji, wyznaczony przez Biskupa Andrzeja wyrażający się w konkretnych wydarzeniach. A najważniejsze z nich to m.in.: wizyta Jana Pawła II w Toruniu, beatyfikacje s. Marii Karłowskiej – założycielki Zgromadzenia Sióstr Pasterek od Opatrzności Bożej i ks. Stefana Wincentego Frelichowskiego, wydarzenia duszpasterskie Wielkiego Jubileuszu Roku 2000, peregrynacja wizerunku Pana Jezusa Miłosiernego w parafiach diecezji. Ksiądz Biskup w przywołanym wywiadzie wymienił misje ewangelizacyjne (proponowane dla każdej parafii, by ożywić i powołać nowe grupy świeckich, którzy w duchu nowej ewangelizacji podejmują zadania przekazywania wiary swemu środowisku; wiara bowiem umacnia się, gdy jest przekazywana) i rozpoczęcie prac 1. Synodu Diecezji Toruńskiej. Podejmował on „refleksję nad sposobami przekazywania wiary w Kościele lokalnym, uwzględniając nowe sytuacje, potrzeby i możliwości ewangelizacyjne” – tak mówił Biskup Andrzej w 1994 r. To zadanie, tak wyrażone, postawione prawie 20 lat temu, dokonuje się teraz: 27 czerwca 2011 r. z udziałem ponad

4 tys. osób: duchownych, konsekrowanych i świeckich, uroczystie zakończył obrady 1. Synod Diecezji Toruńskiej, a uchwały synodalne wchodziły w życie z dniem 25 marca 2012 r.

Tematyka

Idąc śladem wyznaczonym przez Biskupa Andrzeja, „Głos z Torunia” przez te wszystkie lata niezmiennie służy Kościołowi lokalnemu i jego biskupowi. Ma to wyraz w trosce duszpasterskiej zarówno w warstwie informacyjnej, jak i formacyjnej, a także umiłowaniu Matki Bożej Nieustającej Pomocy, głównej patronki diecezji. Numer rocznicowy jest okazją do spojrzenia na to dzieło w świetle wskazań 1. Synodu Diecezji Toruńskiej. W tym duchu pismo podejmuje tematy historyczne, rodzinne, biblijne, powołaniowe, muzyczne. Ta tematyka ma również odbicie w informacjach z życia Caritas, Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży, Akcji Katolickiej, Ruchu Światło-Życie, Domowego Kościoła, Związku Sybiraków, szkół, parafii, duszpasterstw – Żywego Różańca, ministrantów i lektorów, pielgrzymkowego, młodzież, rolników. Istotne są także wieści z różnych regionów diecezji informujące o spotkaniach, pielgrzymkach, odpustach, rocznicach i jubileuszach, wydarzeniach związanych ze świętami, z Adwentem albo Wielkim Postem, konkursach, przeglądach, meczach, które odbywają się w parafiach, szkołach, ośrodkach czy instytucjach wysyłane do redakcji przez wolontariuszy.

Prezentowane inicjatywy są wyrazem aktywności, zaangażowania i uczestnictwa świeckich w życiu Kościoła lokalnego oraz – jak stanowi 1. Synod Diecezji Toruńskiej – „podejmowania współodpowiedzialności za Kościół lokalny i współpracy w jego posłannictwie”.

Synod

Te działania wypływają z powołania wszystkich chrześcijanin do świętości. Stąd „wierni świeccy realizują swoje powołanie do świętości w warunkach życia rodzinnego, zawodowego i społecznego”. Przyjęcie z wiarą Ewangelii rodzi pragnienie głoszenia królestwa Bożego słowem i świadectwem własnego życia. To natomiast wymaga „prawnego sumienia, umacniania rodziny jako Kościoła domowego i sanktuarium życia, pełniejszego udziału w działalności cha-

rytatywnej Kościoła, ewangelizacji kultury, kształtowania relacji międzyludzkich i ekumenicznych”. Z tego też powodu ważna jest stała formacja świeckich przygotowująca do pełnego uczestnictwa w życiu sakramentalnym, prowadząca „do przezwyciężenia rozłamów między wyznawaną wiarą i życiem codziennym” (cytaty pochodzą z „Uchwał 1. Synodu Diecezji Toruńskiej”), co ma miejsce przede wszystkim w rodzinach. Uchwały synodalne zwracają uwagę m.in. na dawanie świadectwa wiary wobec własnej wspólnoty parafialnej, czyli podejmowanie posług liturgicznych zarówno przez dzieci i młodzież, jak i dorosłych, a także udział w rekolekcjach, kursach ewangelizacyjnych, wykładach otwartych oraz w ruchach, wspólnotach i stowarzyszeniach.

W trosce o człowieka

Wszystkim diecezjanom dokumenty 1. Synodu Diecezji Toruńskiej ukazują drogę wspólnego działania i troski o dobro wspólnoty oraz każdego człowieka. Dlatego „Uchwały 1. Synodu Diecezji Toruńskiej” dotyczą m.in. spraw wiernych świeckich, ich powołania, posłannictwa, formacji, udziału w ewangelizacji i zrzeszania się (rozdział 2. „Wspólnota diecezjalna”). Podejmują kwestie duszpasterstw: małżeństw i rodzin, dzieci i młodzieży, akademickiego, służb liturgicznych, powołaniowego, grup i środowisk zawodowych, rzemieślników, rolników, nauczycieli, służby zdrowia, osób podejmujących służbę publiczną, środowisk twórczych, pracowników mediów, poszukujących pracy, ludzi w potrzebie, chorych, niepełnosprawnych, więziennego, dobroczynnego, sanktuarijnego i pielgrzymkowego, poradnictwa rodzinnego oraz Caritas Diecezji Toruńskiej (rozdział 6. „Posługa pasterzowania”). Działalność zrzeszeń, rad i ośrodków regulują statuty i instrukcje zawarte w rozdziałach 7. „Doczesne dobra w duszpasterstwie” i 8. „Procesy w sądzie kościelnym”. Wymienione dzieła służą nowej ewangelizacji i szukają nowych metod głoszenia Dobrej Nowiny w sposób skuteczny i trafiający do człowieka XXI wieku. Są więc różne możliwości; a od naszej wrażliwości zależy, czy odnajdziemy się we wspólnocie Kościoła, który jest naszym domem.

Maria Galińska

KAPŁAN MIŁUJĄCY BOGA I LUDZI

Bp Andrzej Suski błogosławi relikwiami

Dnia 26 lutego (w niedzielę po 23 lutego) parafia pw. bł. Stefana W. Frelichowskiego w Toruniu obchodziła 67. rocznicę narodzin dla nieba swojego patrona. Uroczystej Sumie przewodniczył bp Andrzej Suski. Przygotowywali się do tej chwili, prosząc Boga w nowennie za wstawiennictwem bł. ks. Stefana o potrzebne łaski dla młodej parafii. Pośród przybyłych gości nie zabrakło kapłanów dekanatu, rodziny bł. ks. Stefana, harcerzy seniorów i grona przyjaciół parafii. Przybyłych powitał proboszcz ks. Ryszard Domin.

W radosnej, a zarazem pełnej skupienia atmosferze za wstawiennictwem bł. ks. Stefana powierzaliśmy Bogu ważne sprawy Kościoła w świecie, Ojczyzny, diecezji i parafii, prosząc jednocześnie o rychłą jego kanonizację.

ZDJĘCIA: ARCHIWUM PARAFII

BLASK CHRYSTUSOWEJ FILOZ

dokończenie ze str. 1

i instruktora – poszukiwanie pól działania w tej dziedzinie, integracja środowisk harcerskich w województwie kujawsko-pomorskim. Ustalono terminy, tematy wydarzeń związanych z życiem patrona oraz odpowiedzialnych za wykonanie zadań.

Pierwszym wydarzeniem Roku były uroczystości związane z 67. rocznicą śmierci bł. ks. Stefana Wincentego Frelichowskiego przygotowane 23 lutego przez sanktuarium, które zamierzało popularyzować słowa Jana Pawła II wypowiedziane w homilii beatyfikacyjnej 7 czerwca 1999 r.: „Całe jego życie jest bowiem jakby zwierciadłem, w którym odbija się blask owej Chrystusowej filozofii, wedle której prawdziwe szczęście osiąga ten, kto w zjednoczeniu z Bogiem staje się człowiekiem pokoju, czyni pokój i niesie pokój innym. Uczył

się tajemniczek ludzkiej duszy i dostosowywał metody duszpasterskie do potrzeb każdego spotkanego człowieka. Tę sprawność wyniósł z harcerskiej szkoły wrażliwości na potrzeby innych i stale ją rozwijał w duchu przypowieści o Dobrym Pasterzu, który szuka owiec zaginionych i gotów jest życie dać dla ich ocalenia (por. J 10, 1-21). Dzięki dobroci, łagodności i cierpliwości pozyskał wielu dla Chrystusa również w tragicznych okolicznościach wojny i okupacji. Pragnę zwrócić się do całej rodziny polskich harcerzy, z którą nowy błogosławiony był głęboko związany. Niech stanie się dla was patronem, nauczycielem szlachetności i orędownikiem pokoju i pojednania”.

Uroczystości rozpoczęto koncelebrowaną Mszą św. pod przewodnictwem bp. Andrzeja Suskiego w intencji rychłej kanonizacji bł. ks. Stefana. Ponad 40-osobowa wspólnota kapłanów reprezento-

wała naszą diecezję oraz sąsiednie. W wypełnionym wiernymi kościele dużą grupę stanowiło środowisko harcerskie zaproszone na inaugurację roku patrona.

Przed błogosławieństwem nagrodę im. bł. ks. phm. Stefana Wincentego Frelichowskiego wręczono Hannie Włodarczyk za

Bp Andrzej Suski wręcza nagrodę Hannie Włodarczyk

wybitne zasługi w popularyzacji ideałów patrona harcerstwa polskiego. Z jej inicjatywy w 2009 r. został przeprowadzony konkurs „Bł. ks. Stefan Wincenty Frelichowski – obrońca życia ludzkiego”, który cieszył się wielkim zainteresowaniem. Wpłynęło 496 prac w dziedzinach – literackiej, plastycznej i multimedialnej. Ponieważ laureatka przygotowała bogaty materiał rysunkowy dotyczący bł. ks. Stefana, entuzjastycznie przyjęty przez dzieci i młodzież, który odpowiada zapotrzebowaniu środowiska harcerskiego, sanktuarium zamieściło ten materiał w 17. numerze Biuletynu Parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny i bł. ks. Stefana Wincentego Frelichowskiego w Toruniu. Publikacja ta znacząco przyczyniła się do poszerzenia wiedzy o patronie. Wobec powyższego jury uznało, że laureatka dokonała wymaganego „promowania postaw, o których

ARCHIWUM PARAFII

Powstający kościół pw. bł. Stefana W. Frelichowskiego w Toruniu

W homilii Biskup Andrzej wyjaśnił, co znaczy wielkopostne wezwanie do nawrócenia. Podkreślił konieczność przemiany, całkowitego zwrotu w życiu, odwrótu od utartych szlaków i przekonań. Dodał, że nawrócenie to pójście za Chrystusem, pozostawienie za sobą egoizmu. Przypominając nawrócenie Zacheusza czy św. Pawła, Ksiądz Biskup wskazał na ich osobiste zaangażowanie, pełne, wielkoduszne, ofiarne oddanie siebie w Boże ręce. Wskazał, że pójście drogą prawd ewangelicznych oznacza najprawdźwiwszą rewolucję w życiu dającą człowiekowi upragnioną wolność.

Nawiązał do życia i działalności bł. druha Wicka, który zawsze prosił Boga o łaskę całkowitego zawierzenia, o siłę do walki z połowicznością, bylejąkością i rutyną. Przypomniał słowa patrona, który nigdy nie mówił „chciałbym”, lecz „chcę”. „Chcę być prawdziwym harcerzem, chcę być naprawdę kapłanem”. Ksiądz Biskup zwrócił się bezpośrednio do parafian i zachęcił ich, aby u bł. ks. Stefana W. Frelichowskiego – w jego zmaganiach i prostocie męznego serca – szukali wskazówek dla przemiany własnego życia.

Podzielił się swoją radością z przebywania w tej wspólnotie oraz wyraził nadzieję, że w przyszłym roku spotkamy się już we wnętrzu budowanej świątyni.

Na zakończenie wierni oddali cześć relikwiom patrona, pamiętając słowa Księdza Biskupa, że ucałowanie relikwii nie jest zewnętrznym akcentem ani pustym gestem, lecz czerpaniem mocy cudownego wstawiennictwa tego miłującego Boga i ludzi młodego kapłana.

Małgorzata Musiałowska

MARIAN SZTAJNER/NIEDZIELA

Księdzu Biskupowi Józefowi Szamockiemu z okazji imienin wdzięczni za posługę pasterską w diecezji toruńskiej życzymy błogosławieństwa Bożego, opieki Matki Bożej Nieustającej Pomocy, patronki diecezji oraz wstawiennictwa u Pana za przyczyną bł. ks. Stefana Wincentego Frelichowskiego. Niech św. Józef, cieśla i wytrwały opiekun Jezusa Chrystusa, wspiera Księdza Biskupa w pracy rzemieślnika Bożego w Kościele toruńskim. Niech dobry Bóg udzieli Księdzu Biskupowi łaski zdrowia i siły w zmaganiu się z trudem codziennej troski o wiernych. Zapewniamy o pamięci modlitewnej.

Redakcja i Czytelnicy „Głosu z Torunia”

OFII

heroicznie zaświadczył bł. ks. Stefan Wincenty Frelichowski”. Uroczystości w kościele zakończyła modlitwa o kanonizację bł. ks. Stefana i łaski za jego wstawiennictwem odmówiona przez ks. hm. Kazimierza Chudzikiego, naczelnego kapelana ZHR.

W Teatrze im. Wilama Horzycy uczestnicy mieli okazję przeżyć kolejną edycję „Uroczystego wspomnienia”. Ubogaceniu zebranych, przekazaniu idei roku 100-lecia urodzin patrona i pogłębieniu znajomości życia bł. ks. Stefana Wincentego służyły: film pt. „Ks. phm. Stefan Wincenty Frelichowski – harcerz, kapłan, męczennik, patron” oraz prelekcja ks. dr. Marianna Wróblewskiego „Bł. ks. phm. Stefan Wincenty Frelichowski – człowiek na nowe czasy”. Grupa harcerów pod kierunkiem drużny Moniki Kubackiej zaśpiewała kilka harcerskich piosenek, natomiast Jarosław Kamiński wykonał ulu-

bioną przez błogosławionego pieśń „Niech orły górą płyną”. W program Roku Patrona Polskiego Harcerstwa bł. ks. phm. Stefana W. Frelichowskiego w Kujawsko-Pomorskiem wprowadził zgromadzonych hm. Maciej Sas, komendant obchodów, przedstawiając 13-osobową kromkę Roku. Obecny członkom patronatu honorowego obchodów – bp. Andrzejowi Suskiemu, delegatowi marszałka województwa kujawsko-pomorskiego Marcinowi Swaczynie, Michałowi Zaleskiemu, prezydentowi Torunia oraz państwu Jaczkowski, krewnym błogosławionego – wręczył listy intencyjne.

Na zakończenie uroczystości kustosz sanktuarium, zastępca komendanta obchodów ks. prał. Józef Nowakowski podziękował zebrany za uczestnictwo i zaprosił na inne wydarzenia Roku, o których będą ukazywały się informacje.

Ks. Józef Nowakowski
Kustosz Sanktuarium

SPOTKANIA Z BIBLIĄ (6)

KTO ZNISZCZY ŚWIĄTYNIĘ, TEGO ZNISZCZY BÓG...

W parafii Miłosierdzia Bożego i św. Siostry Faustyny w Toruniu 16 lutego odbyła się kolejna konferencja w ramach „Spotkań z Biblią” pt. „Fenomen świątyni jerozolimskiej – architektura i jej znaczenie dla wyznawców judaizmu”. Wygłosił ją ks. dr Tomasz Tułodziecki, biblista z Wydziału Teologicznego UMK w Toruniu. Prelegent w syntetyczny sposób przedstawił etapy budowy świątyni jerozolimskiej. Wspomnił o pierwszej świątyni izraelskiej – Namiocie Spotkania, zbudowanej na polecenie Jahwe przez Mojżesza, opisaną w Księdze Wyjścia. Spora gratką dla słuchaczy była niewątpliwie możliwość obejrzenia ryciny ukazującej wygląd Namiotu Spotkania. Następnie prelegent opisał okoliczności wzniesienia świątyni jerozolimskiej za czasów Dawida i Salomona (X wiek przed Chrystusem), podkreślając, że fakt ten miał nie tylko znaczenie religijne, lecz także pomógł Izraelitom w określeniu swej tożsamości, zaakcentowaniu odrębności wobec innych narodów. Mierząc budowlę dzisiejszą miarą, nie była ona szczegó-

nie duża: liczyła ok. 30 metrów długości, 15 metrów szerokości i 10 metrów wysokości.

Ks. dr Tułodziecki ukazał proces utraty znaczenia świątyni jerozolimskiej, który nastąpił po rozpadzie pierwszej monarchii izraelskiej i powstaniu dwóch zwalczających się państw: królestwa Judy i królestwa Izraela. W tym ostatnim powstały wówczas konkurencyjne ośrodki kultu, a pozycję świątyni jerozolimskiej dodatkowo podkopała niewierność królów judzkich, którzy popierali w swym państwie rozprzestrzenianie się kultów pogańskich, a niekiedy wręcz prześladowali wyznawców Jahwe, profanując Boży przybytek. Wyjątkiem były rządy króla Jozjasza (koniec VII wieku przed Chrystusem), który zadbał o przywrócenie świątyni jerozolimskiej jej dawnego znaczenia. Wkrótce jednak nastąpił najazd babiloński, zakończony zdobyciem Jerozolimy (587 r. przed Chrystusem) i zburzeniem wybudowanej przez Salomona pierwszej świątyni i przesiedleniem Żydów do Babilonii.

Ich potomkowie, wypuszczeni z niewoli przez króla perskiego Cyrusa, kilkadziesiąt lat później powrócili do ojczyzny, a za pierwszoplanowe zadanie, ważniejsze od podźwignięcia kraju z ruin, potraktowali odbudowę świątyni. I choć w pierwszym momencie zrekonstruowana świątynia rozczarowała, gdyż daleko jej było do splendoru świątyni Salomona, to jednak w ciągu kolejnych kilku wieków stopniowo ją rozbudowywano, aż w końcu Herod Wielki (panował w latach 39-4 przed Chrystusem) przekształcił ją w potężny budzący podziw kompleks sakralny. Ten ostatni okres rozbudowy, kontynuowany po śmierci Heroda, trwał 64 lata, a imponująca świątynia cieszyła się zaledwie 4-letnim okresem świetności. W 70 r.

Świątynia jerozolimska. Makieta rekonstrukcyjna

po Chrystusie zburzyli ją Rzymianie, którzy brutalnie stłumili powstanie żydowskie.

Prelegent podkreślił, że tzw. druga świątynia jerozolimska, odbudowywana po niewoli babilońskiej, stopniowo obrosła w szereg przedsięwzięć komercyjnych; na swoich obrzeżach przekształciła się w strefę handlu, przynoszącego pokaźne zyski, ale zarazem zaciemniającego duchowy wymiar tego miejsca. W Ewangelii czytamy, że nawet apostołowie pozostawali pod ogromnym wrażeniem wspaniałości świątyni; tym większy musieli przeżyć szok, słysząc od Jezusa zapowiedź, iż z tego, na co patrzą ich oczy, nie pozostanie kamień na kamieniu. „Dla Mnie to może nie istnieć” – zdaje się odpowiadać na te zachwyty Chrystus, dodając, iż jego wyznawcy będą oddawać cześć Bogu w Duchu i w prawdzie. – Te słowa odnoszą się też do nas – podkreślił ks. dr Tułodziecki. – Jeśli nie będzie w nas tego wewnętrznego odniesienia do Boga, to żadna z naszych świątyń się nie ostoi – co więcej wcale nie będzie potrzebna.

W tym miejscu nie sposób oprzeć się refleksji, że dziś na naszych oczach te słowa się spełniają. W Europie Zachodniej setki świątyń zatraciły swą funkcję sakralną i obecnie służą tylko jako obiekty

muzealne, zwiedzane przez turystów, ale nie traktowane przez nich jako miejsce spotkania z Bogiem. Stało się tak, ponieważ w sercach tamtejszych społeczeństw zabrakło wiary. Coraz częściej dochodzi też do sytuacji, kiedy dawne kościoły są sprzedawane i obracane na cele świeckie.

Czy taki los czeka również świątynie w Polsce?

Tomasz Strużanowski

Czytelników „Głosu z Torunia” zachęcam do obejrzenia filmów w serwisie internetowym YOUTUBE zawierających zapis poprzednich konferencji: ks. dr hab. Dariusz Kotecki – „Apokalipsa św. Jana – koniec czasów ukryty za symbolami i obrazami” http://www.youtube.com/watch?v=_g7aKT_A2ls&context=C3478245ADOEgToPDskKaxGwAbkhodRt60mBsSIU ks. dr hab. Michał Janocha – „Słowo i ikona. Dlaczego czcimy obrazy, skoro Biblia tego zakazuje?” – <http://www.youtube.com/watch?v=0RLJkqqpk5E&context=C3478245ADOEgToPDskKaxGwAbkhodRt60mBsSIU> bp dr hab. Zbigniew Kiernikowski – „Co mają czynić owce, gdy pasterz je opuszcza?” http://www.youtube.com/watch?v=09gRp4KXY_s

głos z Torunia

niedziela

Ks. dr Dariusz Żurański
(redaktor odpowiedzialny)
współpraca: Joanna Kruczyńska
ul. Łazienna 18, 87-100 Toruń
tel. (56) 622-35-30 w. 39
fax (56) 621-09-02
e-mail: torun@niedziela.pl
Dyżury: od poniedziałku do piątku
w godz. 9-13

Redakcja częstochowska:
Beata Pieczykura
tel. (34) 369-43-38